

ELS CONGRESSOS DE CONFRARIES DE SETMANA SANTA II
Comunicació al Tercer Congrés de Confraries de Setmana Santa de Catalunya.
Barcelona 2007.

Joan-Maria Maixé i Ceballos
Secretari del 1r. Congrés
Associació La Salle - Tarragona

Resum

*És que jo, ara, em pregunto, **paga la pena anar als Congressos?***

*Ah!, jo diria que, si no hem millorat en res, si tot ha seguit com abans, **NO!**... Ens haurem limitat a anar-hi per COMUNICAR lo bé que ho fem, hi haurem anat per allò que dèiem, petar la xerrada, fer turisme, rebre paperassa, saludar als amics, per conèixer- nos millor, coses molt lloables, però... resulta que no hem après res de res, no hem gaudit de cap nova solució als nostres problemes, no ens ha servit de res ni la ponència ni les comunicacions...*

No haurem assolit els objectius que tot congressista hauria de pretendre assolir.

Benvolguts germans i germanes en Nostre Senyor:

Caram com corre el temps!. Ja fa quatre anys que ens trobarem a Tarragona i en fa sols dos que ho férem a Girona. I ara ens tornem a retrobar a Barcelona, cap i casal, per repetir experiència en això dels nostres Congressos, i a casa nostra...

Serà perquè creiem que paga la pena fer-ho altre cop? Serà perquè la primera i la segona trobades ens van agradar? Serà pel fet d'organitzar-ne un altre i demostrar que a Barcelona també són capaços de fer-ho? Serà per promocionar la ciutat? Serà perquè ens han promès passar-s'ho d'allò més be? Serà per retrobar-nos i petar la xerrada de com ens van les coses?...

Bé, si, no em mireu pas d'aquesta manera... Alguns de vosaltres, sols els que encara us recordeu del que us vaig dir a Girona, i no crec francament que en sigueu masses, esteu pensant que, renoi, aquest pesat està dient-nos el mateix que llavors. Serà possible? Quina barra!

Doncs si, efectivament, estic començant la meva comunicació exactament igual que a Girona. I, com podeu comprendre, de manera expressa. I és per això que el títol de la mateixa és idèntic a l'anterior (ara capítol II).

Us deia aleshores que els motius que ens impulsen a retrobar-nos altre cop són coherents del tot amb el que pensem i creiem. I que, nosaltres, els i les congressistes anàvem a Girona per aprendre, per compartir i per estar més a prop, si cal, del bon Jesús.

Efectivament n'estic convençut que tot això és veritat, sense cap mena de dubtes. També us deia que no sempre un Congrés de Setmana Santa té per

objectiu allò que en diríem aspectes espirituals... Ai, m'han tocat el voraviu!... Ja n'hem reflexionat sobre aquest punt? Home, doncs, Girona cau molt lluny i ens van dir tantes coses!

Els cristians tenim les nostres creences, deia, *Creiem*.

En diem "som creients". I, en conseqüència, i en funció del que creiem, vivim la nostra vida. No som sers especials, som gent corrent que practiquem la nostra fe en la vida diària, quotidiana, sense escarafalls, normalment, donant exemple del bon fer, de fer el bé als demés, de ser respectuosos i tolerants... Em millorat en aquest aspecte des de el darrer Congrés?

Hem donat millor i més intens testimoni públic d'aquesta fe que tenim i de la nostra manera de fer i de viure?.

Ens hem aplegat junts més sovint per lloar al Senyor i compartir les nostres dèries quotidianes, i també ho hem fet fora de l'àmbit propi de la setmana santa?

Recordeu que comentàvem que les Confraries hauríem de ser testimonis d'esperança pels demés i per nosaltres mateixos. Si alimentem *l'esperança* de la pau, l'esperança de la nostra salvació, l'esperança de l'amor entre la humanitat haurem fet les coses bé i haurem fet el bé.

Què hem fet per alimentar l'esperança de l'amor entre la humanitat? Hem fet quelcom per millorar la nostra societat en els valors i principis cristians?

La *caritat* cristiana i la solidaritat entre els homes i les dones... Hem millorat en aquest aspecte tant a nivell personal com a nivell de la Germandat?

Dèiem que aquestes aspectes eren motius suficients com per organitzar Congressos, recordeu?...

I ara, a què ve tot això? Cal recordar el què ja s'ha dit? Cal ficar el dit a la ferida i posar-nos en evidència?

Doncs potser si que cal... Què hem fet, des del darrer Congrés, per atendre, al menys alguna de les idees que allí se'ns van despertar?

És que els Congressistes i les Confraries i Germandats en general, després d'un Congrés, ens retrobem per valorar el profit tret i la posada en pràctica de les idees allí exposades? O és que ningú ens va comunicar res de nou i

no hem après res de res i no cal? Caram, doncs déu n'hi do dels missatges que es van donar!

Doncs si, permeteu-me que posi el dit a la ferida altre cop... Fa mal, ja ho sé, i a mi el primer, però voleu dir que m'allunyo massa de la realitat? És que jo, ara, em pregunto, **paga la pena anar als Congressos?** Ah!, jo diria que, si no hem millorat en res, si tot ha seguit com abans, **NO!**

Ens haurem limitat a anar-hi per COMUNICAR lo bé que ho fem nosaltres... Això és caritat cristiana? Hi haurem anat per allò que dèiem, petar la xerrada, fer turisme, rebre paperassa, saludar als amics, per conèixer- nos millor, coses molt lloables, però... resulta que no hem après res de res, o sigui, no hem aplicat cap nova solució als nostres problemes, no ens ha servit de res ni la ponència ni les comunicacions... **No haurem assolit els objectius que tot Congrès hauria de pretendre assolir.**

En Educació, els que ens dediquem a aquest, avui, espinós tema, tenim clar, o hauríem de tenir, és clar, que en una sortida curricular hi ha un abans, un ara i un després de la visita. El abans, és donar a conèixer als/les alumnes on s'anirà, quins objectius es pretén, que ens trobarem i com haurem de treballar. El ara és el que fem quan estem, in situ, treballant allí on anem. El després són les conclusions, l'anàlisi, l'avaluació... Si no es fa així, de sortida curricular res de res. Doncs aquí, als Congressos ho tenim igual de feixuc. O ho fem bé o, paga la pena fer-ho?

I ja que parlo d'educació, com van els avenços en FORMACIÓ de les nostres Germandats i, en especial, dels nostres directius? I la dels aspirants?... Ai, Senyor, quins ganes de tocar la guitarra que té aquest ponent...! Disculpeu-me germanes i germans, però...

Què, el tema dels Consiliaris... Lamento que aquest tema no sentés massa bé a algun mossèn... Si el mossèn hi era, no anava per ell, en tot cas anava pels que no hi eren ni van participar-hi. Què, va arribar el missatge a la jerarquia eclesiàstica? Hi ha hagut algun moviment en aquest sentit? Tenim avui aquí, els Consiliaris de les Confraries, Germandats i Congregacions assistents? Avui, tinc la impressió que algú més s'enfadarà amb mi. Però Jesús ja deia veritats, malgrat no agradessin a tots, i el tenim com a exemple...

I, en aquest mateix sentit, entro en les relacions Germandats Església, que passen per la figura del Consiliari, però també per altres. Com per exemple pels Estatuts.

Totes les Confraries tenen els Estatuts canònics posats al dia? I vaig més lluny... Tots els membres de les Directives de les Germanats o Confraries els coneixen? S'apliquen aquests Estatuts, o sols hi són perquè hi ha de ser?

I, per acabar, faig meu sols unes línies de la ponència de Mossèn Teodor Suau, és per bon fi, mossèn, no us preocupeu...

“ Voldria sols subratllar una cosa: les Confraries, Germanats i Congregacions són la resposta oportuna, nascuda d'una determinada manera de llegir la realitat des de la fe i que pretenen i aconseguen aportar als homes i dones del temps una eina que els permet viure la seva fe, esperança i caritat de manera senzilla, propera i eficaç..

Haurien de:

- *Ser resposta a les necessitats d'identitat, comunitat, comunicació i tradició.*
- *Propiciar el pas d'allò puntual a la profundització d'aquestes necessitats*
- *Ser mediació d'una experiència religiosa autèntica*

La Identitat i la tasca de les Confraries haurien de ser:

- *mediació per a l'evangelització*
- *mediació per a la formació*
- *mediació per a l'espiritualitat laïcal*
- *mediació per a la caritat”*

Atenció en aquests sentits, atenció senyors bisbes, rectors, consiliaris, atenció germanes, germans, confreres i confreres. Tots hi podem posar un gra de sorra. Si ho intentem, potser que, algun dia els mossens ens entendran millor i nosaltres entendrem millor aquesta la nostra Església, de la qual en formem part.

Disculpeu-me altre cop, germanes i germans per la meva gosadia. Però si els Congressos ens donen oportunitats, una d'elles es la de reflexionar i aquest ha estat el meu objectiu en atrevir-me a dirigir-vos la paraula i en aquests termes que ho he fet.

Germanes, germans, que Jesús Ressuscitat visqui sempre en els nostres cors.

Gràcies per la vostra atenció